

немирния Мирьо. Тя забравя, че той ѝ удари окото, не се моли за окото си, а само за него, за Миря. И Мирьо чакъ сега разгледа майка си по-добре. Колко слаба, бледа и постърнала му се видѣ тя.

Заради него е страдала тя, заради него се е измъчвала всѣки день, заради него сж ѝ викали много мъже и жени отъ селото. Разкаянието като планинско поточе нахлу въ душата на Мирьо. Отъ очитѣ му потекоха сълзи. Когато майка му се надигна и приближи до него, той съ разтреперанъ гласъ ѝ каза:

— Мамо, азъ нѣма вече да бжда зло, лошо момче! — улови ржката ѝ и я приближи до устнитѣ си.

— Чедо, чедо! — проплака отъ радост стрина Донка.

Мирьо удържа обещанието си, когато оздравѣ. Той стана

най-доброто момче въ селото, най-силенъ ученикъ. Днесъ той е учителъ въ родното си село.

Йорд. п. Илиевъ

Важно за нашитѣ абонатчета!

Съобщаваме на тия, които сж платили навреме абонамента и очакватъ премията, че макаръ тя да се забави, ще я получатъ. Забавянето ѝ се дължи на ограниченитѣ възможности за набавяне на съответната хартия. Вѣрвамъ ще бжде разбрано нашето затруднение въ момента.